

ΤΟ ΠΑΣΧΑ.

—

ΠΑΣΧΑ. — Λεξίς διελθούσα τριάκοντα και πέντε αιώνας, λέξις ἀκούσθεισα τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου και τῆς ὁποίας τὴν ἡγεῖται ἐπανέλαβον αἱ ἄμμοι τῆς ἑρήμου και αἱ φάραγγες τοῦ Σινᾶ, αἱ ὅχθαι τοῦ Ἰορδάνου και αἱ τῶν ποταμῶν τῆς Βαβυλῶνος, ὁ ναός τοῦ Σολομῶντος και οἱ θόλοι πάντων τῶν χριστιανικῶν ναῶν τῆς ὑφηλίου, αἱ κατακόμβαι τῆς Ρώμης και Ἀλεξανδρείας καθὼς και αἱ καλύβαι τῶν αὐτοχθόνων τῆς Ἀφρικῆς και Αὐστραλίας, αἱ πεδιάδες τῆς Σινικῆς και τὰ ὄροπέδια τῶν Ἰνδιῶν και τῆς Ταρταρίας, λέξις ἀθάνατος καθὼς και τὸ γεγονός, ὅπερ ἐκφράζει.

ΠΑΣΧΑ. — Διατί ὅμως ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν ἑορτῶν ἀπὸ χιλιάδων ἥδη ἐτῶν νὰ ἡλεκτρίζῃ και νὰ κάμνῃ νὰ ἀναπάλλωσιν ὁμοιομόρφως ἐκατομμύρια καρδιῶν; διατί νὰ ἐμπνέη μυστηριώδη τινα και ἀρροτον ἀγαλλίασιν, ἢν ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλη ἑορτῇ αἰσθανόμεθα; Διότι διαιωνίζει γεγονός μοναδικόν, ἀπειρον, αἰώνιον διότι ὁ ἀνθρωπός ἀγαπᾷ μετὰ πάθους τὴν ζωὴν και ἔχει τὴν ἐνδόμυχον συναίσθησιν ὃτι εἶναι ἀθάνατος. Ήπειρον τὸ ἐνισχύον τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀθανασίαν, πᾶν τὸ ἔξασφαλίζον τὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς δικαιώματά του, πᾶν τὸ καταπολεμοῦν τὸν θάνατον ἐμποιεῖ αὐτῷ ἐντύπωσιν, ἰσχυράν, ἀκαταμάχητον. Διὰ τὸν λόγον τούτον ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἡ σημαίνουσα τὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου, ἡ δεικνύουσα ἡμίν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρέψοντα δι' ἐαυτὸν και δι' ἡμᾶς τὸ κράτος τοῦ θανάτου, προκαλεῖ τὴν χαρὰν και τὴν ἀγαλλίασιν. Ἰδού διατὶ τὸ Χριστὸς ἀρέστη ἡγεῖται εἰς τὰ ὡτα ὡς μέλος παναρμόνιον, ὡς ὁ ἐπινίκιος παιάν ὁ ἐπαναφέρων τὸ ἔχο τῆς ἐλπίδος ἐν τῇ ψυχῇ και τὸν ὅποιον σύμπασα ἡ φύσις ἐπαναλαμβάνει καθωραϊζομένη και ἀποτινάσσουσα τὸν λήθαργον τοῦ χειμῶνος πλήρης σφρίγους, κάλλους, ζωῆς.

Ἡ λέξις Πάσχα. Φάσαχ ἡ Φάσεχ ἔθραξτι σημαίνει διάβασιν, διέλευσιν διὸ και οἱ Ἑλληνισταὶ διαβατήρια ἐκάλουν αὐτήν, ἡ τὴν κατ’ αὐτὴν θυσίαν. «Τετάρτη ἑορτὴ, λέγει ὁ σύγχρονος τοῦ Χριστοῦ Φίλων, ἀγεται τὰ διαβατήρια, ἢν οἱ Ἐβραῖοι Πάσχα καλοῦσι». Διετάχθη δὲ ἡ ἑορτὴ ἥρητῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τῶν πρωτοτόκων τῶν Ἐβραίων ἐν Αἴγυπτῳ και τῆς ἔξόδου των ἐξ αὐτῆς. Ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις και ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, διότι καθ’ ὅλην τὴν ἑδομάδα τοῦ Πάσχα μόνον ἡ χρῆσις ἀζύμου ἀρτου ἐπετρέπετο.

Ἡ ἑορτὴ ἥρχετο τῇ 14ῃ τοῦ μηνὸς Νισάν (15 Μαρτ. — 15 Απριλ.), καθ’ ἥν ἡμέραν πρὸς τὸ ἐσπέρας, «ἀναμέσον τῶν ἐσπερινῶν» κατὰ τὴν Γραφήν, ἔθνετο ὁ ἀμυντ, διότι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην οἱ Ἐβραῖοι εἶχον ἀπέλθει τῆς Αἰγύπτου. Οἱ ἀμυντ, ἔκεινος, και ἐν ἐλλείψει τούτου τὸ ἑρίφιον, ἄρσεν, ἐγιάνσιον, τέλειον, ἡγοράζετο ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου τὴν δεκάτην

τοῦ μηνὸς και ἐτηρεῖτο ἐν τῷ οἴκῳ μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης.

Περὶ τὴν ἐσπέραν δὲ ταύτης ἔθυσιάζετο ἐν τῇ ἵερᾳ σκηνῇ και ἀκολούθως ἐν τῷ ναῷ, ἐψήνετο εἰς τὸ πῦρ, τανυσούμενων τῶν ποδῶν ἐπὶ σταυροειδοῦς ὄβελοῦ (οὐδεὶς ἄλλος τρόπος παρασκευῆς ἐπετρέπετο) και ἐτρώγετο μετ’ ἀζύμου ἀρτου και πικρίδων. Ἀπηγορεύετο δὲ αὐστηρῶς νὰ μετάσχωσι τῆς ἐστιάσεως οἱ ζένοι και μισθωτοί, νὰ συντριβῇ ὁ στοῦν τι ἐξ αὐτοῦ, νὰ ἔξελθῃ τις τοῦ οἴκου δι’ οἰανδήτινα αἵτίαν καθ’ ὅλην τὴν νύκτα, η νὰ διατηρηθῇ μέρος τι τοῦ ζώου διὰ τὴν ἐπαύριον. Διὰ τοῦτο ὅταν οἰκογένεια τις ἦν ὀλυγάριθμος ἔδει νὰ καλέσῃ τινὰ τῶν γειτόνων. Οἱ δὲ κωλυθέντες νὰ παρευρεθῶσιν ἐν Ιερουσαλήμ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὥφειλον νὰ τελέσωσι τὴν θυσίαν τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ ἀκολούθου μηνὸς Γιάρ. Πάσαι δὲ αἱ διατάξεις αὐται, αἱ ἔξικονίζουσαι προδήλως τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος, ἀρξάμεναι τὸ 1625 π. Χ. ἔξηκολούθησαν μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Ιερουσαλήμ και τῆς διασπορᾶς τῶν Ιουδαίων ἐπὶ Τίτου (70 μ. Χ.):

Κατὰ μίμησην τοῦ Πάσχα τῶν Ἐβραίων συνέστη τὸ Χριστιανικὸν Πάσχα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δοτις εἶναι τὸ Πάσχα ἡμῶν τὸ προδιατυπωμένον ἐν τῷ νομικῷ ἐκείνῳ, «καὶ γάρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» κατὰ τὸν Ἀπόστολον, δι’ οὗ διεβιβάσθημεν ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν και ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν. Η σύστασις αὐτοῦ ἀνέρχεται προφανῶς εἰς τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν. Μόλις ὁ Κύριος ἀνελήφθη, οἱ Ἀπόστολοι ἔσπευσαν νὰ συστήσωσι τὴν ἑορτὴν ταύτην, διὸ και βλέπομεν αὐτοὺς ρυθμίζοντας τὰς περιοδείας των οὔτως, ὡστε νὰ ἑορτάζωσιν ἐν Ιερουσαλήμ, ἐπ’ αὐτοῦ δῆλ. τοῦ θεάτρου τῶν γεγονότων, τὴν βασιλίδα ταύτην τῶν ἑορτῶν.

‘Αλλ’ ἡ ὁμοφωνία τῶν ἀποστολικῶν ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν τοῦ Πάσχα δὲν ἐπεξετάθη και ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως αὐτῆς. Τούναντίον διαφωνία, καταλήξασα ἐπὶ τέλους εἰς μακροχρόνιον και σοβαράν ἔριν ἡγέρθη ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Αἱ Ἐκκλησίαι δῆλ. τῆς Μ. Ἀσίας, συμμορφώμεναι τῇ παραδόσει τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἐτέλουν τὸ Πάσχα ταύτοχρόνως μετὰ τῶν Ιουδαίων, δῆλ. τὴν 14ην τοῦ Νισάν, ἐν φ πάσαι αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως και τῆς Ἀνατολῆς ἐτέλουν τοῦτο τὴν ἐπομένην Κυριακήν, καθ’ ἥν ἡμέραν δῆλ. ὁ Κύριος ἀνέστη. Η διαφωνία αὕτη ἐπὶ τῆς κυριωτέρας ἑορτῆς δὲν ἡτο βεβαίως ἐπιθυμητή, διὸ και διάφοροι ἀπόπειραι φιλικαι ἐγένοντο πρὸς ἄρσιν αὐτῆς, ἀλλ’ ἐπὶ ματαίω, διότι, αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας ἐπέμενον, χωρὶς ὅμως και νὰ προκληθῇ ἐκ τούτου ἔρις. Τὰ πράγματα ἐξετράχυνε κατὰ τὸ 196 μ. Χ. ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης Βίκτωρος. ‘Ο ιεράρχης οὗτος «δημετρα θερμανθείς», καθ’ λέγει ὁ Σωκράτης, και βασισθείς, ἐπὶ τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπισκόπων Πόντου, Παλαιστίνης, Ἐλλάδος, Οσροηνῆς, Γαλλίας και Ἰταλίας διέταξε τὸν Ἐφέσου Πολυκράτην, ἔχαρχον τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἐκκλησιῶν, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἔθος τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπειλῶν ὅτι ἀλλως θὰ ἀπέκοπτε *

αύτοὺς τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ὁ Πολυκράτης ἀγανακτήσας διὰ τὴν σκαιὰν ταύτην ἐπίθεσιν «οὐ πτυ-
ρομαι τοῖς καταπλησσομένοις» ἀντέγραψε καὶ ἔξηκο-
λούθησε τελῶν τὸ Πάσχα ὡς καὶ πρότερον. Συνάμα
ἔλεγχοι καὶ ἐπιτιμήσεις διεβιβάσθησαν ἀπανταχθεῖν τῷ
Βίκτωρι διὰ τὴν παράλογον ἐπέμβοσιν καὶ αὐστηρότη-
τά του. Οὕτως ὥστε αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας ἔξηκο-
λούθησαν ἐπὶ 130 εἰσέτι ἐπὶ τελοῦσαι τὸ Πάσχα τὴν
14ην τῆς Σελήνης, ἢ μᾶλλον τελοῦσαι Πάσχα σταυρώ-
σιμον τὴν ιδ', ἐπιτάφιον τὴν ιε'. καὶ ἀναστάσιμον τὴν
ιε'. Τὰ ἔχνη τοῦ ἔθιμου τούτου παρέμειναν εἰσέτι ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ εἰς τοὺς τρεῖς πανηγυρικοὺς ὄρθρους τῆς Μ.
Παρασκευῆς, τοῦ Μ. Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς.

Ἡ ὁριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος ἐδόθη ὑπὸ τῆς πρώ-
της ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτις ἐθέσπισεν ὅτι
τὸ Πάσχα ἔδει νὰ τελῆται τὴν α'. Κυριακὴν μετὰ τὴν
πανσέληνον τῆς ἔαρινῆς ἰσημερίας, ταξιαὶ καὶ ὅρια τῆς
τελευταῖς ἀπὸ τῆς 22 Μαρτ. μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου.
Καὶ ἐπειδὴ ὁ καθορισμὸς τῆς ἔαρινῆς ταύτης ἰσημερίας
ἀπήγει γνώσιες ἀστρονομικάς, ἢ Σύνοδος ἀνέθηκεν εἰς
τοὺς ἐπισκόπους Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾧ πόλει ἦνθει ἡ ἀσ-
τρονομικὴ ἐπιστήμη, νὰ προσδιορίζωσι τὴν ἡμέραν τοῦ
Πάσχα καὶ νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο ἐγκαίρως ταῖς λοι-
παῖς Ἐκκλησίαις διὰ «πασχαλίων γραμμάτων». Ἡ
ἀπόφασις αὕτη τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔθηκε τέρμα
εἰς τὴν διαφωνίαν. Ναὶ μὲν ἔξηκολούθησαν εἰσέτι συζη-
τήσεις τινὲς ὡς πρὸς τὰ ὅρια τῆς ἔαρινῆς ἰσημερίας ἐν
τῇ Δύσει καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τῶν σκληροτραχήλων
Μικρασιανῶν κληθέντων «Τεσσαρακοκιδεκατικῶν» καὶ
Θεωρηθέντων ὑπὸ τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου ὡς αἰρετικῶν.
Ἀλλ' ἀπασαι οἱ διαφωνίαι αὗται ἔξελιπον σὺν τῷ χρόνῳ
καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔκτου αἰῶνος ἐπεκράτησεν ἡ
ἀπανταχοῦ ταύτοχρονος τέλεσις τοῦ Πάσχα ποικιλλοντος
μεταξὺ τῆς 22 Μαρτ. καὶ τῆς 25 Ἀπριλίου διὰ τὸν
ἀνωτέρω ἐκτεθέντα λόγον. Ἡ διαφωνία ἀνεφάνη 12
περίπου αἰῶνος βραδύτερον διὰ τῆς τροποποιήσεως τοῦ
ἡμερολογίου ὑπὸ τῶν Δυτικῶν καὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν κα-
ταργήσεως τῆς διατάξεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καθ'
ἢ συμπιπτούσης τῆς πανσέληνου ἡμέραν Κυριακὴν, τὸ
Πάσχα ἀναβάλλεται εἰς τὴν ἐπομένην, ὅπως μὴ συνεορτα-
σθῇ μετὰ τοῦ Ιουδαϊκοῦ.

Τοῦ Πάσχα προηγεῖται ὡς προπαρασκευὴ εἰς τὴν
μεγάλην ἑορτὴν καιρὸς νηστείας, ἀποστολικῆς μὲν προε-
λεύσεως, ἀλλὰ διαφόρως κατά τε τὸν χρόνον καὶ τὸν
τρόπον τὸ πάλαι γινόμενον. Τινὲς ἐνήστευον μίαν μόνην
ἡμέραν πρὸ τοῦ Πάσχα, ἀλλοὶ δύο, καὶ ἀλλοὶ 40 ὥρας
ἀπὸ τοῦ ὄρθρου τῆς Παρασκευῆς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου
τῆς Κυριακῆς, ὅτε, ἀπολύνοντο τοῦ ἐσπερινοῦ καὶ τῆς
λειτουργίας τοῦ Μ. Σαββάτου, ἀτινα ἐτελοῦντο τὸ ἐ-
σπέρας, ἔτρωγον ὡς καὶ γάλα «διὰ τὸν κόπον τῆς
ἄγρυπνίας», ὅπερ ἔθος διετήρησαν μέχρι τῆς σήμερον οἱ
Ἀρμένιοι. Ἄπηρχον δύως καὶ οἱ παρατείνοντες τὴν
νηστείαν μέχρις «ἐπιφωσκούσης τῆς κυριακῆς πρὸς
τὴν τῶν ἀλεκτρύνων κλαγγὴν» «μέγα τι οἰόμενοι
πράττειν» κατὰ τὸν θεολόγον Γρηγόριον. Ἐπειδὴ
δύως κατὰ τὴν συνείδησιν πάντων δὲν ἔξήρκουν αἱ

ἀπὸ τῆς παρασκευῆς ἡμέραι, διὰ τοῦτο ὀλίγον κατ
ὅλιγον ὠρίσθη μεῖζον χρονικὸν διάστημα. Τὸ διάστημα
τοῦτο ὠρίσθη εἰς τρεῖς ἑδομάδας ἐν Ρώμῃ, ἔξ ἐν Ἰλλυ-
ρίᾳ, Ἐλλάδι καὶ Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπτὰ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει καὶ τῇ Ἀσίᾳ μέχρι Φοινίκης, τὸ τελευταῖον δὲ
τοῦτο καὶ ἐπεκράτησε ωληθὲν Τεσσαρακοστή, εἰς ἀνά-
μυνσιν τῆς τεσσαρακονθημέρου ἐν τῇ ἐσήμω νηστείᾳ
τοῦ Κυρίου. Δὲν ἐπετρέπετο δὲ κατ' αὐτὴν διὰ νόμου
νὰ γίνωνται ποινικαὶ δίκαια καὶ θανατικαὶ ἐκτελέσεις
καθὼς καὶ γάμοι οἱ ἑορταὶ τῷ Ἀγίῳ.

Ἡ αὐτὴ διαφωνία ἐπεκράτει καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον.
Οἱ μὲν ἀπείχον πάντων τῶν ἐμψύχων, λέγει ὁ Σωκρά-
της, οἱ δὲ μετέλαμβανον ἰχθύων, τινὲς δὲ καὶ πτηνῶν
(ὧς κοινὴν ἔχόντων τὴν δημηουργίαν κατὰ τὸν Μωϋσῆν),
τινὲς πάλιν ἀπείχον καὶ ἀκροδρύων καὶ ὄων, τινὲς δὲ
ἴηρος μόνον ἀρτου μετέλαμβανον καὶ ἄλλοι τέλος νη-
στεύοντες μέχρι τῆς ἐννάτης ὥρας διάφορον εἶχον τὴν
ἔστιασιν. Καὶ ἐπειδὴ (ἐπάγει λίαν νουνεχῶς) οὐδεὶς περὶ¹
τούτων ἔχει ἔγγραφον δεῖξαι παράγγελμα, δῆλον ὡς
καὶ περὶ τούτου τῇ ἐκάστου γνώμη καὶ προαιρέσει ἐπέ-
τρεψαν οἱ Ἀπόστολοι ἵνα ἐκαστος μὴ φόβῳ μηδὲ ἐξ
ἀνάγκης τὸ ἀγαθὸν κατεργάζοιτο». Βαθμηδὸν δύως ἐ-
πεκράτησεν η ὁμοιόμορφος νηστεία καθὰ ἔξαγεται ἐκ
τῶν κανόνων τῶν ἀκολούθων Συνόδων.

Τὴν κατακλείδα τῆς ὅλως τεσσαρακονθημέρου νη-
στείας ἐπέθετεν ἡ τελευταῖα ἑδομάς, ἡ μεγάλη καὶ
ἀγία κληθεῖσα, ὡς ἀπεικονίζουσα τὴν ἑδομάδα τῶν
παθῶν τοῦ Κυρίου, ἔθεωρεῖτο δὲ ὡς ὁ κατ' ἀρχὴν και-
ρὸς τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας. Ἐξεῖχον δὲ ταύτης
ὅλως ἴδιαζόντως καὶ ὡς ἡμέραι ἀργίας θεωρούμεναι αἱ
τρεῖς τελευταῖαι ἡμέραι, η Μ. Πέμπτη ὡς ἡμέρα τῆς
συστάσεως τῆς θείας Εὐχαριστίας, η Μ. Παρασκευὴ ὡς
ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ Μ. Σάββατον
ὡς ἡμέρα τῆς ἀνάκτησεως αὐτοῦ ἐν τῷ τάφῳ, καθ' ἣν
ἐγίνετο καὶ τὸ ἐπίσημον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ βάπτισμα τῶν
κατηχουμένων. Τὴν ἐσπέραν τοῦ Μ. Σαββάτου συνη-
θροίζοντο εἰς πανυἷδα, διαφροῦσαν μέχρι τῆς στιγμῆς
καθ' ἣν ψαλλομένου τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀρρητος χα-
ρά καὶ ἀγαλλιασις διεζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου
πάντων, τὸ πένθος ἔξελιπε καὶ ἡρχίζειν ἡ πανήγυρις τοῦ
Πάσχα διαφροῦσα καθ' ὅλην τὴν ἑδομάδα τὴν κλη-
θεῖσαν «καὶνὴν ἡ διακαινίσιμον», καθ' ἣν οἱ νεοφύτι-
στοι ἔφερον τὴν λεικὴν στολὴν τοῦ βαπτίσματος. Ἡ
ἑορτὴ δύως τοῦ Πάσχα παρετέθεντο καὶ μετὰ τὴν ἑδο-
μάδα ταύτην, ἐπισφραγίζομένη διὰ τῶν ἑορτῶν τῆς
Ἀναλήψεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς.

Παραπέμποντες δὲ τοὺς βουλομένους νὰ γνωρίσωσι
τὰς μεγαλοπρεπεῖς τελετὰς τῆς ἑορτῆς ταύτης, ὅπως
ἐτελοῦντο ἐν τῇ βιζαντινῇ αὐλῇ, εἰς τὸν Κωδινόν, κα-
ταπαύσομεν τὸν λόγον ἐπευχόμενοι πάσαις καὶ πᾶσι
τοῖς ἀναγνώσταις τῆς ἑδομαδαίας Ἐπιθεωρήσεως
ὅπως ἐπὶ μήνιστον ἑορτάζωσιν ἐν ἀμεταπτώπτῳ ὑγείᾳ
καὶ θυμηδίᾳ τὴν κοσμοχαριόσυνον ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.